

Orimligt derföre att en borgenär, hvars fordran utgår med förmånsrätt, bör njuta ränta till betalning sker. Om nu en borgenär har ett hypotek, löpande med ränta, t. ex. ett in-tecknad-t skuldebref, men rättegång uppkommer om sjelfva in-teckningen, och dess slutliga afgörande fördröjes utöfver »den dag, som för utdelning bestämmes», så vore det väl obilligt och orimligt, att han, om hypoteket löpte med ränta, icke för sin fordran skulle ega åtnjuta ränta till dess betalning skedde.

Jag vill icke nu framlägga några speciela förslag till afhjelpande af de anmärkta missförhållandena, ty dessa förslag skulle remitteras till Lag-Utskottet, som under pågående riksdag har många andra frågor att handlägga, och hvars ledamöter skola deltaga i handläggningen af öfriga riksdagsgöromål, samt måste sakna den tid och ledighet, som erfordras för att gifva speciela och med alla förhållanden öfverensstämmande lagförslag i juridiska frågor af omförmälda beskaffenhet. Med mina åsikter öfverensstämmer dessutom, att Regeringen skall formulera lagförslag, icke Riksdagen, som, öfverhopad af många andra göromål, icke deråt kan egna den tid och möda, som vederbör.

Jag föreslår derföre:

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse fästa Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet vid ofvanberörda missförhållanden samt anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes till nästinstundande Riksdag afgifva det förslag till förändring i konkurslagens ofvannämnda §§, som Kongl. Maj:t kan finna bäst ledande till afhjelpande af samma missförhållanden.

L. J. Hierta.

N:o 182.

Af Herr P. Östman: Om lönetillökning åt Riksbankens vaktbetjente.

Under det man är efter annat ordar om behovet för Statens högre funktionärer att blifva aflönade på ett med tidsförhållandena och lefnadskostnaderna öfverensstämmande sätt, synes man deremot alltför lätt glömma bort, att de Statens tjenare,

som befinna sig på en mycket underordnad plats, men som dock hafva en tjenstgöring, som upptager hela deras tid, borde kunna hafva några anspråk att därför erhålla så pass mycken aflöning, att det åtminstone kan komma ifråga att dermed torftigen lifnära sig med familj. Detta gäller bland annat vaktbetjente i ett af de verk, som stå omedelbart under Riksdagen, nemligen Riksbanken. Vid 1866 års riksdag godkände Rikets Ständer Banko-Utskottets hemställan, att det måtte öfverlemnas åt Bankofullmäktige, att inom det belopp, som då utgick i löner, tjenstgöringspenningar, arfvoden och ersättningar till Bankens ordinarie och extra ordinarie vaktmästare, lemna den tillökning, hvartill nämnda belopp lemnade tillgång och som kunde finnas skälig. En sådan tillökning blef då af Bankofullmäktige verkställd från och med början af år 1867, hvarigenom de äldre vaktmästare erhöilo 875 R:dr, de yngre 750 R:dr, aflöning och tjenstgöringspenningar sammanräknade, hvarjemte sju af dem såsom arfvoden för tjenstgöring vid brandanstalterna erhålla hvardera 100 R:dr R:mt. Deremot finnas der 5 i full tjenstgöring varande vaktmästare, som icke hafva mera än 750 R:drs aflöning, oakadt de hafva samma åligganden och göromål som deras kamrater, och bland hvilka en varit i Banken inskrifven sedan 22 år. Då dessa personer hafva tjenstgöring i banken från kl. 9— $\frac{1}{2}$ 10 f. m. till kl. 3—4 e. m. samt dessutom turvis tillsammans med kamraterna, till ett antal af 6 hvarje natt, skola ligga på vaktgöring i bankhuset, så inses lätt, att de äro förhindrade från egen förvärfvsverksamhet utom banken, hvadan det synes vara rimligt att de erhålla så pass mycken tillökning i sin aflöning, att denna uppgår till samma belopp, som för dem af yngre lönegraden, hvilka erhållit särskilda arfvoden af 100 R:dr. Jag får därför vördsamt föreslå, att Riksdagen

mätte öfverlemna åt Bankofullmäktige att tilldela de i full tjenstgöring varande vaktbetjente, hvilka nu endast sammanlagdt uppbära 750 R:drs godtgörelse för hvardera per år, en tillökning af 100 R:dr för hvar och en årligen.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

P. Östman,
från Vöster-Norrlands län.